

پیکر زخم

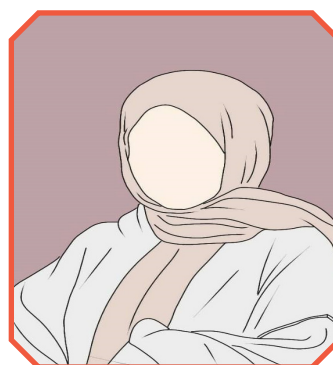
تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۰۴/۱۸ - تاریخ پذیرش: ۱۴۰۱/۰۴/۲۶

DOR: [20.1001.1.27835480.1401.2.6.1.6](https://doi.org/10.27835480.1401.2.6.1.6)

عمریست علاجِ غمِ مردمِ شدی، ای دل
هرچند خودت هیبتِ زخمی و پریشان
آینده گذر کرد و تو آواره و حیران،
محبوس درون ماندی و از خویش گریزان

تا کی به امید خبری خوب بمانی
تا دل به امید نفسی تازه بمیرد؟
هر بار سراپای دلت را بتکانی،
از گرد و غبارش نفسِ شهر بگیرد...

عمریست علاجِ غمِ مردمِ شدی، ای دل
هرچند خودت هیبتِ زخمی و پریشان
آینده گذر کرد و تو آواره و حیران،
محبوس درون ماندی و از خویش گریزان

مهشید بذلی *

عمریست که سربارِ تنت هستی و یکدم
از حسِ ترحم به خودت خواب نداری
در وسعتِ شب، سهمِ ز مهتاب نداری
از اشک خودت می چکی و تاب نداری

بر آینه، دیوار کشیدی که نبینی
دلسوزی خود را به تن نازک و لخت
دائم گله کردی که "چرا؟"، "کاش..."، "خدایا
بیزار شدی از خودت و طالع و بخت